

2014. Advent, VII. évfolyam, 2. szám

Ultreya

A Budatétényi Szent Gellért Cursillos Titkárság időszakos kiadványa

„Ébredj ember mély álmodból...”

A cursillot végzettek számára minden un. „időszak” (nagybőjti, évközi) fantasztikus, így az Advent is, mert a virrasztás, a várakozás ideje!

A mi korunk aligha tudja értékelni ezt a várakozást, hiszen olyan türelmetlenek tudunk lenni. Mi mindent azonnal akarunk! Most, rögtön! Elgondolkoztatok már azon, hogy csak a kisgyermekek tudják átérezni a boldog várakozás örömét? Ezért kérte Jézus: „Legyetek olyanok, mint a gyermekek!” – és kéri ma is tőlünk. A gyermekek most számolgatják: hányszor kell aludni, amíg eljön Az, Akit várunk.

Az idei Advent számunkra, akik az örök negyedik. napot éljük, egy hatalmas lelkigyakorlat lehetne. Az idén éppen egy 24 napos lelkigyakorlat. Gondolj bele: 8x3 nap! Nyolc cursillo! Ráadásul egymás után! Töményen! Nem fantasztikus lehetőség? (Dehogynem!) És ha tényleg komolyan vesszük ezt a lelkigyakorlatot, akkor rá fogunk jönni, hogy nemcsak ez az Advent a kegyelmi időszak, hanem a várakozás, a virrasztás, amelyben folyton élünk, az maga is ajándék.

1. Az Advent: virrasztás.

Tudatosítom, hogy mi a feladatom! Megállok, és elmélkedem: mi értelme van az életemnek? Mi értelme van a karácsony előtti, vagy éppen a mindennapos rohanásnak? Hol tartok az örök negyedik napon? Mi az, amit megtehettem volna, de elmulasztottam, mert nem törődtem vele? Hol van belőlem az a lelkesedés, amely el-

töltött a Cursillo három napján? „Légy résen!” – hangzik a cserkészek köszöntése! „Légy résen!” – hangzik a cursillos felszólítás, mert a Diabolos mindig résen van. Tudod, ő komolyan vesz Téged! „Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek!” – kéri Jézus. (Mt 26,41)

Az életem és a történelem egyik titokzatos vonása az, hogy nem lehet előre kiszámítani, mert meglepetések sorozata. Ha nyitott a lelked, és készen vagy a meglepetésekre, akkor Isten újra és újra meglep szeretetével. Az életünket és a történelmet ugyanis nem emberi tervek, hanem Isten ereje vezeti.

Ezért az Advent egyik kemény fel-szólítása, hogy virrasszunk.

Kant szerint az idő a megismerés egyik kategóriája. Ha pedig ez így van, akkor miért ne lehetne, hogy a földi életünkben kapott időből, mint részből az egészre, e párnyi percekéből az örökkévalóságra sejtessünk rá? Miért ne? Hát akkor kezdjük el a mostani Adventünket is így: az idő Isten ajándéka. Az adventi időszak is az, mert lehetőséget kapok ismét Istentől, hogy újra magamba nézzek, és ha kell, akkor korrigáljam az életem irányvonalát azzal, hogy bűnbánatot tartok. Virrasztok az életem irányultsága felett, mert a zavaró tényezők miatt elhajolt a kijelölt pályától. Már nem az örökkévalóság felé tartok. Miért?

2. Az Advent: készüllet is.

Készülődés, amely elmaradhatatlanul tartalmazza a megfontolást, azt, hogy hogyan tölthetném tartalmasabban, célra vezetőben az időmet. Nem pazarlás ez a megfontolásra szánt idő, hanem a legértékesebb beruházás. Tapasztaljuk, hogy Isten hogyan adja vissza a „Rá pazarolt” időt. Mindig meghatványozza a maradék idő hatékonyságát. „Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt. Aki pedig elveszíti életét érttem és az evangéliumért, az megmenti azt. Mit ér az embernek, hogy megszerzi az egész világot, ha a lélek kárát vallja? Mert mit adhat az ember cserébe lelkéért?” (Mk 8,35-37)

Az adventi készülletben nézzünk őszintén magunkba, hogy mivel is töltöm napjaimat!? Mi értékes ebből? Mi vezet célra? Mi üresjárat? Mi hátráltat céloom elérésében? Annyit máris elárulhatok: az erre a reflexióra szánt idő utólag a leghasznosabbnak bizonyul. Mire vársz hát?

3. Az Advent: várakozás.

Mindig várunk valamire vagy valakire. Itt van például ez az őszi „decolores”-es világ! Színes pompáját, a levelek színeit a tudósok még ma sem tudják megfejteni,

megmagyarázni. Keresik a választ a „Miért?”-re. Miért színeződnek el a levelek? Talán azért, mert védekeznek a napfény ellen? Takarékra állítják magukat? Így tartalékolnak télre a növény törzse és gyökere számára? Vagy csak a Természet játéka? Semmi értelme nem volna ennek a színes kavalkádnak? – És nem tudják a választ, pedig a XXI. századot, a tudomány századát írjuk!

Isten világa tanít bennünket! Tanít a várakozásra, mert az őszi elmúltával jön a többi évszak. Várjuk a tavaszt, az új életet... Azután megtanít az alázatra, az önmérsékletre, az önismeretre és arra, hogy hajtsuk csak meg fejünket a Teremtő előtt. Hagyjunk időt, hogy átjárja a bensőnket, a lelkünket is ez az őszi szépség, ez a „decolores”-es világ, ne csak a szemünk gyönyörködjön benne!

Milyen jó az is, hogy nem csak a természetben, hanem a mi életünkben is más és más színek, korszakok, periódusok váltják egymást: öntudatlan gyermekkor, serdülőévek, lázadó kamaszkor, középkorúvá válunk, majd jönnek az alkonyati évek. Ezek a periódusok megóvnak az elfásultságtól, a megszokásoktól, a hétköznapi-ságtól, a monotóniától.

Az Advent 1. vasárnapjával induló új egyházi év és benne ez az adventi idő is ilyen. Nem engedi, hogy monotónia legyen a hétköznapijainkban. Bár komorabb, bűn-

bánatra indító időszak ez, mégis felkészít a karácsony szépségére, örömére.

Még egy gondolat a várakozásról: Egy olyan házaspár, aki az első gyermekét várja, mennyi mindent megtesz azért, hogy érkező gyermeke igazi, szeretettől sugárzó otthonra találjon. Menynyit virrasztanak, amíg kifestik, vagy kitapétázzák a szobát, amíg gyerekágyat, babakocsit, sok kis ruhácskát szereznek be!? Sokan feliratokat is készítenek, játékokat helyeznek az ágyikóba, amiket jó ideig aligha fog használni a kis emberke, mégis a készülletüknek, adventjüknek, a virrasztó, vigyázó szeretetüknek a jelei ezek.

Hasonló állapotra szólít minket is Jézus: ilyen izgalommal, ilyen szeretettel várjuk, hogy majd megszülessen bennünk, visszatérhessen hozzánk, a bűnbánat szentsége által kitisztított lélekbe, hogy meglátogasson, hogy betölthessen, hogy megajándékozzon, megleljen minket szeretetével!

Az őskeresztények azért nem féltek Krisztus második eljöveteletől, az ítélet napjától, mert készenlétben várták. Úgy várták, mint az ifjú házasok az első csemetéjüket, vagy még inkább úgy, mint a menyasszony várja esküvőre érkező vőlegényét. Mi is velük együtt fohászokdjunk a liturgia szavaival: „Marana-tha = jöjj el, Urunk, Jézus Krisztus!”

De Colores!
János atya

*Aldott karácsonyt
kívánunk minden
cursillos testvérünknek!*
DE COLORES!

Az örök negyedik nap, avagy üzenet odaátra!

Csernai Gábor emlékére

Amikor először megláttalak Ti-hanyban, arra gondoltam, hogyha Hollywoodban lennék, smink nélkül eljátszhatnád valamelyik angyal szerepét bármelyik nagy bibliai filmeposzban. Mérhetetlen békesség, derű, szelídség áradt belőled. Most hogy „földönkívüli” lettél, el merem mondani neked. Nem nagyon szoktuk fényezni egymást. Csak remélni tudtam, hogy egyszer elérem a léleknek azt a békességét, amelyben te élsz. Akkor még nem engedtem el hűségem harcosomat, és sok volt bennem a csatazaj.

Köszegen egy munkatársképzőn egy asztalhoz kerültünk, te voltál az asztalos! Nagyon sokat beszélgettünk, már mindenki aludt, mi még imádkoztunk a kápolnában, az egész asztaltársaság, egymásért. Kiderült, hogy, volt hasonló élethelyzetünk. Jelentem Éva már négy éve rendszeresen jár velem templomba! Lassan talán hinni is tud majd! Még nem egészen olvadt el a jég! (Ebben lenne egy kis melód odafönn, kicsit segíthetnél! Köszí!) Ott láttalak meg igazán. Világos lett, hogy te már a „nagy képben” élsz! Türelemmel és megértéssel viselted földfelszíni harcainkat. Sosem osztottad az észet, így minden szavad súllyal bírt. Mi ez az örökkévalóság-hoz képest – mondtad. Azóta én is tudom mondani, de leginkább magamnak. Sosem tudtalak még megközelíteni sem, olyan jól

műveltél az asztalos munkát! (Ha odafönn lenne egy kis idő, vállalnád az asztalosok védőszentje állását! Bocs a képzavarért, tudom, hogy az időtlenségben annyi idő van, amennyit csak akarsz!) Tényleg ez így van? Erről jut eszembe, töltök egy pohár bort, és csak úgy jelzem, amikor ezt írom, itt tom-

bol az indián nyár, minden aranyban úszik, és nagyban tart a szüret! Azért néha itt is fellibben a fátyol, és valami töredék fény átizzik az örökkévalóságából.

Fordult egyet az idő kereke, elmúlt egy fél év Köszeg óta, és kaptam egy rektori megbízást! Első gondolatom az volt, hogy bárcsak vállalnád, hogy ott leszel melletttem. Nem csalódtam, rögtön igent mondtál. Sikerült feloldanod ben-

nem minden kétséget! Tudtam, ha te is ott vagy minden rendben lesz. Így is lett! Azután öt év csend.

Amikor olvastam a halálhíredet a leveleim közt, csupán annyit tudtam, hogy megint előttünk jársz. Láttam a menyegzői termet teli vendégekkel, zsi bongással telt, izgatott várakozással. Szelíden meghúzódsz a terem végében, fogalmad sincs arról, hogy te vagy a díszvendég. Egyszer csak kezded felismerni az arcokat, eddig még sosem érzett szeretet hullámlás sugárzik feléd minden tekintetből. A ház Ura személyesen siet eléd színes, pompás ragyogásban. Átölel, megcsókol jobbról is balról is, majd kézen fogva az asztalához vezet. Szavak nincsenek. Nem is működne itt. Megérkezett!

Bocs, ha egy kicsit szirupos vagyok, de fogalmam sincs milyen édes a világ odaát!

Eljött a temetés napja. A templom zsúfolásig tele. Kint álltunk Évával az ajtó előtt, vagy ötven emberrel együtt, akik nem fértek be! Szép arcú emberek, olyan kedves arcok, akikről sugárzott a beteljesedés. Sok pap misézett együtt, köztük a fiad is. Micsoda öröm lehet! Olyan fenséges volt az egész, mint egy menyegző! Ajándékot kaptam tőled ott! Visz-

szakaptam a bizonyosságot, hogy jó helyen vagyok, folytatnom kell! Amikor Évával jöttünk lefelé a temetésről a házak rései közt láttam a nagy vizet, óhatatlanul a túlsó partra szaladt a tekintetem.

Úton vagyunk!

Ui: Ha kérhetnék, gyere ki a kapuhoz, ha érkezem, mert nem biztos, hogy elsőre beengednek!

De colores!

KJ

Legyünk részesei

Cursillos misék Vácon

Hogyan is alakul ki egy színdarab? Csak a bennfentesek ismerhetik, az egyszerű színházlátogató előtt mindez rejtve marad, mert nem lehet ott a próbákon, nem láthatja, hogy melyik színész, milyen módon öltötte magára az eljátszandó szerepet, a rendező milyen instrukciókat adott, hogyan történt a mozgás és a zene összeállítása. Azt sem tudhatja a néző, hogy hogyan formálta a darab a benne játszó színészt, vagy a rendezőt. Mit szolt a dráma írója mindehhez? A néző csak a végeredményt látja, majd távozás után ítéletet mond. Hasonló a helyzet, mint a hagyományos frontális módszerrel megtartott tanórai előadáson. A tanár elmondja, a diák meghallgatja, ha vizsgázik belőle megtanulja, majd elfelejti. Mint ahogyan elfelejtjük a színházi élményeink túlnyomó részét is. Valamilyen lényeges dologtól zárnak el minket azzal, hogy passzivitásra voltunk ítélve.

Ezek jártak a fejemben, amikor a ferences templomban a cursillos szentmisén gitároztunk és az egész közösség kórusként énekelt. Másként éltem meg, és láthatóan a többiek is másként éltek meg ugyanazt, mert nem csak passzív befogadói voltunk a liturgiának, hanem aktív részesei. Mi most éppen a zenekarban.

Ilyen aktív élmény, amikor a legkisebb ministráns ott lehet az oltár mellett és megkapja a csemetési feladatot. Másként érez, mert valami mindenki által hallható fontos pillanat megvalósulásának okozója. Ugyanez történik, amikor egy felnőttet megkérnek, hogy olvassa az olvasmányt, vagy a szentleckét, a fiatalok megfogalmazzák és saját szavaikkal elmondják a könyörgéseket. Amikor a karon ülő gyermek dobhatja a csilingelő perselybe a fémpénzt. Amikor a „Miatyánk” alatt megfoghatjuk egymás kezét és a másinak „Béke veled”-et köszöntünk és reá mosolygunk. Amikor zenélünk, énekelünk és letérdelünk együtt. Amikor kimegyünk, hogy találkozunk Vele és ízleljük, milyen édes az Úr. Amikor hazafelé menet előtt iszunk egy pohár üdítőt, bort és sütit kóstolunk beszélgetés közben. Amikor mindebből senkit nem felejtünk ki.

Akit ebbe nem vonunk be, vagy csak kívülről hajlandó nézni mindezt, vagy kevés az ismerete, gyermeki hitét hordozza felnőttként is, azt mondhatja, felesleges és unalmas, mert semmit nem ért mindebből. Mert nem a folyamat részese, csak elszenvedője, hétről-hétre. Nem ad neki ez semmit. Csoda, hogy ott van vasárnaponként. Nem érti, hogyan alakult mindez azzá, ami. Furcsállja, hogy, miért „szakad” meg a mise amikor a pap „mosogat és törölget”. Nem tudja, hogy miért cselekszünk valamit, vagy

éppen miért „nem történik semmi”. Nem ismeri az állapotot. Nem érti a felolvasott szöveget, nem tud mit kezdeni a tettekkel. Az utolsó ének alatt feláll és hazafelé indul.

Nincs más dolgunk, bele kell vonnunk Őt is a liturgiába, élje és tegye ami történik. Ott legyen, ne csak hallgatóként, hanem cselekvő szereplőként, egyik főszereplőként. Énekeljen, zenéljen, felolvasson, könyörgjön, perselyezzen, majd beszélgessen. Ismerkedjen. Ne sajnáljuk az időt néhány szóval elmondani, amit tudnia kell. Azzá kell tennünk a szentmisét, ami, vagyis Krisztussal és a közösséggel való találkozás ünnepévé. Ez pedig nem valami szomorú esemény.

Szervezzünk ilyen szentmiséket, és nevezzük őket cursillos miséknek, ahol mi is aktívan veszünk részt, és mindenkire odafigyelünk, mindenkit megszólítunk és aktív részesekké teszünk.

Egyszerű cursillos mise recept!

Hozzávalók:

1 fő lelkes cursillos, 9 fő egyéb cursillos; néhány mondat imádság; egy egyébként is megtartandó szentmise; egy áldozópap; de igeliturgia estén megteszi a diakónus is; nyáron, illetve jó időben elég a templomudvar; télen és rossz időben közösségi helyiség; néhány palack üdítő, egy-két üveg bor, egy-két tálca sós és édes süti; a De Colores szövege fénymásolva; néhány meghívó a következő cursillora; egy csipet jókedv.

Elkészítés módja:

Végy 1 fő lelkes cursillót, aki imádkozik és kitálálja, hogy milyen jó lenne cursillos szentmise, rászedi a maradék 9-et, hogy hozzanak sütit, üdítőt, egy-két üveg bort, összedobják a szándék összegét, megbeszélnek a pappal, meghirdetik a levelezőlistán az alkalmat, imádkoznak és részt vesznek a misén. A végén, a hirdetések során a pap szerény agapéra hívja a résztvevőket, ahol a cursillosok vidáman elbeszélgetnek a többiekkel. (Az a jó, ha a templomudvaron kifelé menet az emberek belebotlanak a sütit kínáló cursillosokba, és csak fogyasztás után mehetnek tovább.) A végén elrámolás is van!

Extrák:

- Facebook cursillos listáin híradás a rendezvényről, térkép melléklettel.
- Cursillos zenekar szervezése a misére, nem csak cursillosokból.
- Cursillos pap részvétele a misén.
- Cursillos „homília”.
- A cursillosok a mise előtt a nem cursillosok közül felkérnek olvasót olvasmányra, szentleckére, könyörgőt szabad, vagy kötött könyörgésre, ha van mód, perselyezésre.

De Colores!
Draxler Feri

Támogasd a budatétényi cursillot

Kedves testvérek!

Szeretettel kérjük, hogy továbbra is támogassátok erőtökhöz mérten – rendszeresen vagy alkalmanként – alapítványunkat. Adományaitokat átutalással a 10918001-00000101-41120011 számla számra, vagy sárga csekken tehetitek meg. Közösségünk összetartásának szép tanúságtétele a cursillok ingyenessége a jelöltek számára. Krisztus Urunk – a Szeretet – megismerésének továbbra sem lehet akadálya a jelölt anyagi helyzete.

A 2013-as 1%-os SZJA felajánlásaitok összege alapítványunk részére 378.961 Ft volt. A tavalyi év folyamán nem nyertünk pályázaton, ezért nagyon fontos, hogy a 2014-es 1%-os felajánlásukkal is minél többen támogassátok az idejű cursillokat. (Idén már 10 cursillot hirdetett meg a Budatétényi Szent Gellért Cursillos Titkárság!)

Kérünk hát szeretettel, hogy az adóbevallásnál az első egy százalékkal a Katolikus Egyházat, a másodikkal pedig a Via Veritatis Alapítványt támogasd majd. Ehhez mellékeljük a rendelkező nyilatkozatokat, amelyeket a www.cursillo.hu oldalon is megtaláltok. Köszönettel és imádságos szeretettel az alapítvány kuratóriuma nevében:

Fodor László

Via Veritatis Alapítvány elnöke

Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház

(1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.)

A budatétényi Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban szeretettel várunk mindenkit, aki lelki felfrissülésre vágyik.

A www.szentarnold.hu oldalon tájékoztatást adunk a lelkigyakorlatos ház különböző korosztályoknak szóló, csoportos és egyéni programjairól, az Isteni Ige Társasága és a Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek által szervezett lelkigyakorlatokról és evangélikációs eseményekről, valamint a ház által nyújtott szálláslehetőségekről.

Kedves Testvérünk!

Kérünk aktualizáld e-mail címedet, hogy a jövőben elektronikus úton tudjuk az újságot részedre is elküldeni! Köszönjük együttműködésedet!

Válaszodat: musicavera01@gmail.com címre küldheted. Amennyiben nem rendelkezel ilyennel, postacímedet küldd el az alábbi címre:

Kárpátiné Novák Ágnes
1077 Bp. Király u. 29.

Cursillo időpontok 2015-ben

Budapest - Budatétény

NŐI:

2015. március 19-22.
2015. május 7-10.
2015. július 9-12.
2015. szeptember 17-20.
2015. november 19-22.

FÉRFI:

2015. március 12-15.
2015. május 14-17.
2015. július 16-19.
2015. október 15-18.
2015. december 10-13.

Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház
1223 Budapest, Bajcsy-Zs. u. 3-5.

Aktív cursillos csoportok Budapesten és környékén

Budapest VIII. kerület (Józsefváros)	Kálvária tér 20. IV/33. kaputel.: Trencsényi	Golaritsné Trencsényi Lica Golarits György	golaritsne.lica@gmail.com
Budapest XI. kerület	Himfy u. 9. Szent Imre Plébánia	Markó Mónika	marko.monika80@gmail.com
Budapest XI. kerület (Gazdagrét)	Gazdagréti út 14. Szent Angyalok Plébánia (tükörterem)	Deli Erszébet	deli.laszlo@chello.hu
Budapest XIV. kerület	Jávorka Ádám u. 20. (Csibi Tamás irodája)	Csibi Tamás	tamas@csibi.hu
Budapest XVI. kerület (Rákosszentmihály)	Templom tér 1. Római Katolikus Plébánia	Szabóné Kretovcics Éva	e.kretovcics@richter.hu
Budapest XVI. Kerület (Cinkota)		Csepi Józsefné Julcsi	csepi.julcsi@citromail.hu
Budapest XVIII. kerület (Pestszentimre)		Gaálné Ombódi Klára, Kovács János	ombodik@gmail.com
Budapest XXII. Kerület (Budatétény)	Bajcsy Zs. u. 3-5. Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház	Kiss Gábor	gabrielangelo56@gmail.com
Budakalász	változó helyszínek	Osvay Viktória	osvay.viki@gmail.com
Érd	Gárdonyi Géza u. 1/a. Tusculanum Plébánia	Brunszvíkné Ildikó	
Pécel	Pécel Római Katolikus Plébánia	Kazinczy Tamás	kazinczy.tamas@gmail.com
Aszód	Aszódi Javító Intézet kápolnája	Lakos Mária Lujza	bodzatea59@gmail.com
Vác	Vörösmarty tér 1. Római Katolikus Plébánia	Vaskovics Gyöngyi, Draxler Ferenc	gyongyi.vaskovics@invitel.hu; ditur01@gmail.com
Budapest XIX. Kerület (Kispest)	Kisfaludy u. 42.	Pölöskei Judit	pkjudit@gmail.com
Budapest VI. kerület	Pethő Sándor u. 2 Római Katolikus Plébánia	Kárpátiné Ági	musicavera01@gmail.com
Budapest XIII. kerület	Gogol u. 28. Mária Rádió Székháza	Könnnyid-Zsoldos Andrea	tomkalea@yahoo.com
Csömör	Erzsébet u. 29. Római Katolikus Plébánia	Fodorné Csöke Zsuzsi	cszsuzsi@t-online.hu
Veresegyház	Fő út 93.	Nagy László	veresterv@gmail.com
Budapest, IV. kerület	Tóth Aladár utca 2-4.	Szabó Tibor	nasza@t-online.hu
Budapest XII. kerület	Hegyalja út 139. Farkasréti Minden-szentek Plébánia hittanterem	Kerekes Orsolya	kerekesoascj@gmail.com
Budapest IX. kerület	Viola u. 13-15.	Berecz Balázs Vibling Géza	berecz.bm@gmail.com geza.vibling@feszygi.hu
Budapest XIII. kerület	Angyalföldi Szent Mihály Plébánia Babér u. 17/b	Boross Judit	judit.boross@chello.hu
Budapest XI. kerület	Bornemissza tér	Horváth Kata Farkas Márta (Pötyi)	h.kata84@gmail.com farkasmarta@farkasmarta.hu
Érd	Ciszterci Nővérek Regina-Mundi Apátsága	Hobok Éva	hobokeva@yahoo.com
Bag	Bag plébánia	Karácsondi Mihály atya	karacsondi.mihaly@vaciegyhazmegye.hu
Hévízgyörk	Hévízgyörk plébánia	Karácsondi Mihály atya	karacsondi.mihaly@vaciegyhazmegye.hu
Erdőkertés	Jézus Szíve Plébánia	Várady László	vyl@freemail.hu
Tura	Nagyboldogasszony Plébánia	Palya János atya	palya.janos@vaciegyhazmegye.hu
Szeged	Dóm tér 15. Belvárosi Római Katolikus Plébánia – Dóm	Simon Zoltán	simon.zoltan.hu@gmail.com
Rakacaszend	Iskola	Kondás András atya	kondas.andras@gmail.com
Vác	Géza Király tér 12. Barátok Temploma	Tóthné Varga Zsuzsa	tovazszuzsa@gmail.com
Tárnok	Templom u. 25. Tárnok-ligeti Római Katolikus Plébánia	Zsikla Szilvia	zsiklasziszi@gmail.com

1 Úton – Zarándoklat babakocsival

2014. augusztus. 16-án hagyományteremtés céljából került megrendezésre a Mária Rádió és a Mária út szervezésében az 1úton nemzetközi zarándoknap a családokért. Egy esemény, melyet méltán nevezhetünk a Kárpát-medence legnagyobb vallásos rendezvényének. Ebben a rövid írásban képet szeretnék adni a zarándoklatról, illetve annak egy, a Normafa-Makkosmária között megtett szakaszáról.

Három országot át, 1400 km hosszúságban halad a Mária út, Csíksomlyótól egészen Mariazell-ig. Ezen az útvonalon haladt a nemzetközi zarándoklat is, melyen megközelítőleg 22000 ember vett részt. Együtt, egységben, egy célért, családjainkért zarándokoltunk!

Már a reggeli órákban nagy érdeklődés övezte a rendezvényt. Magyarországon 6000, szakaszonként átlagosan 60 fő indult útra. Délutánra ez a szám 9000-re nőtt, szakaszonként átlag 30 fővel. A zarándoklók egy-egy szakaszon körülbelül 25 km-es távot tehetek meg. Az ünnepi záró szentmiséken, a magyarországi szakaszokon, együttesen, mint egy 18000 fő vett részt, vagyis a csatlakozottak duplája! Erdélyben körülbelül 2400 ember indult útnak. A záró szentmiséken a létszám, mint egy 4000 főre nőtt!

Az esemény nagy visszhangra talált a közmédiában is. A Duna televízió tematikus nap keretében összesen nyolc alkalommal adott hírt élőben a zarándoklat egyes szakaszairól. A nap végén pedig egy félórás összegző beszélgetés zárta a közvetítés sorozatot.

Az 1úton nemzetközi zarándok napnak volt néhány különleges szakasza. Ide sorolható pl.: a Ferenc pápa szakasza, ahol a zarándokok Pápa irányába zenész cigány családokkal és hajléktalanokkal közösen zarándokoltak. Palóc szakasz: Nézsza-Vác között. Kismamák és látássérültek szakasza Normafa-Makkosmária között. Katonák szakasza: Máriaremete-Budapest Biciklis zarándokok Ausztriában. Végül érdekességként említem meg, hogy Abasáron megválasztották a Mária Út borát.

Amint arról a cikkben már többször említést tettem, nekem is megadatott a lehetőség, hogy több látássérülttel együtt részt vegyek a Normafa-Makkosmária szaka-

szon. A következő néhány bekezdésben erről szeretnék pár gondolatot megosztani az olvasókkal.

Tíz órakor gyülekeztünk az Anna-réti kápolnánál. Amikor mindenki, aki csatlakozni kívánt megérkezett, Hadrévy Bori elmondta a legfontosabb információkat. A zarándoklat lelki vezetője, a farkasréti templomból Lőrincz Zoltán Péter atya volt. Ő indította útjára a zarándokokat. Felolvasott egy szakaszt a Bibliából, ezt követően egy rövid imát mondtunk együtt, majd a zarándokcsapat elindult Makkosmária felé.

Mivel a zarándoklaton sok volt a kisgyerek, ezért két alkalommal megálltunk pihenni. Az első pihenőnél egy rövid imádságot követően az atya felhívta mindenki figyelmét, hogy a következő szakaszon csendben kell haladnunk. Legnagyobb ámulatomra szinte mindenki képes volt teljesíteni a szilenciumot. Amikor megérkeztünk a második pihenőhelyre, Péter atya megkérdezte a gyerekeket, nehéz volt-e betartani a csendet. Voltak, akik azt mondták, hogy nem, mások meg azt, hogy igen. Nekem, megmondom őszintén, a zarándoklat ezen része tetszett a legjobban. Ennél a szakasznál ugyanis a csendben lehetőségem volt átgondolni az addigi életemet, azt, hogy hol tartok jelenleg. Hálát tudtam adni Istennek a családomért, szeretteimért, és azokért a kegyelmekért, amiket eddig kaptam tőle.

Fél egy tájéknál érkeztünk meg a makkosmáriai kegytemplomba. Itt részt vettünk a zarándoklatot lezáró szentmisén, melynek egyik legszebb pillanata a felajánlás előtti rész volt. Ekkor ugyanis a szülők megáldották gyermekeiket. A hálaadó szentmise után agapé és különböző színes programok várták a gyerekeket és szüleiket. Lala bohóc és Lackfi János költő voltak a zarándoklat meghívott keresztény vendégei.

Összegzésként elmondhatjuk, hogy hatalmas lelkesedés övezte az 1úton nemzetközi zarándok napot. Sok család és fiatal vett részt az eseményen. Köszönök a Duna tv-nek, a Mária Útnak és a Mária Rádióknak a lelkes szervezésért. Jövőre, augusztus 22-én ismét zarándokoljunk együtt, egységben, 1úton!

Rigóné Tomka Lea

A Jóisten kalandora

Gaál Jenő verbita atya (2. rész)

A magyarországi Cursillo egyik elindítója, Gaál Jenő verbita atya idén ünnepelte 85. születésnapját, s pappá szentelésének 60. évfordulóját. A gyémántmisés atyával készült beszélgetés első része az előző, a második, befejező rész pedig mostani lapszámunkban olvasható életének Paraguayban töltött 34 évéről és a magyarországi Cursillo beindulásáról

– Az első paraguayi plébániám területe 600 km hosszúságban terült el a Paraná folyó mentén. Három hónapig tartott, amíg minden helyet meg tudtam látogatni. Motorcsónakkal 300 kilométert utaztam a folyón felfelé, aztán vissza. Annak idején azért küldtek minket misszióba, mert nem voltak bennszülött papok. A helyzet azóta gyökeresen megváltozott az egész világon: például Indonéziában egykor igen sok európai misszionárius ment, manapság pedig: volt olyan év, hogy csaknem háromszáz indonéz fiatal jelentkezett a noviciátusunkba. Paraguayban is így van, már ők küldenek hithirdetőket a világba. Amikor odakerültem, akkor hatan voltunk verbiták az országban. Amikor 34 évvel később elbúcsúztam a rendtársaimtól, már 120-an voltunk.

Munkám kezdetén nem ismerem a nyelvet, így prédikálni sem tudtam, de a latin miatt nagyon könnyen megtanultam spanyolul olvasni. A legelején úgy prédikáltam, hogy kezembe vettem egy hit-tankönyvet és felolvastam belőle a kérdéseket és a feleleteket. Idővel egyre önállóbban tudtam beszélni, a végén már a könyv sem kellett.

A nép közvetlen és nagyon barátságos volt. Első állomáshelyem az ország második legnagyobb városa volt 20 ezer lakossal. A statisztikai adatok szerint a lakosságnak csak a 46 %-a kezdte meg az iskolai tanulmányokat, s ennek csak a 6 %-a jutott el a 6. osztályig. Ezért az első feladatunknak iskolák építését, beindítását tekintettük.

Az Isteni Ige Társasága összességében 40 ezer négyzetkilométeren

tevékenykedett. Ez volt a legelhatagabb vidéke az országnak, de a négy évtized alatt odáig jutottunk, hogy az ország legiskolázottabb és gazdasági szempontból legfejlettebb vidéke lett. A Jóisten kalandorai voltunk: nem csak iskolával foglalkoztunk, hanem mindennel, amire az embereknek éppen szükségük volt.

Saját munkámra visszatekintve, talán egy mezőgazdasági iskola alapítása volt a legfontosabb, ahol több mint tíz évig dolgoztam. Mi kezdtük el a búza és szója nagyüzemi termesztését Paraguayban. Emellett 300 tehenünk is volt. A legnagyobb problémát a pumák – Paraguayban tigrisnek hívják őket – jelentették, akik minden héten egy-két borjút elraboltak. Védekeznünk kellett hát ellenük.

Létrehoztunk áramfejlesztőket, erőműveket is. Az első egy kb. 100 wattos szélmalom volt. A következő egy 2 kw-os benzines áramfej-

lesztő, ezután pedig egy gőzgéppel próbálkoztunk, ami 60 kw-ot termelt. De az iskola igényeinek ez is kevés volt, s akkor aztán vízierőművet építettünk 500 kw-os teljesítménnyel. Ez már elég volt mindenhez.

A későbbiekben viszont rájöttem, hogy nem kellett volna ezekkel a fejlesztési-építési munkákkal annyi időt eltöltenem. Akkor ugyanis az volt a felfogás a rendben, hogy Isten igéjének hirdetése előtt előbb az életfeltételek javítását biztosítsuk. Ez tévedés volt. Valószínűleg, ha az Isten igéjének hirdetésével kezdtem volna rögtön, sokkal tovább jutok, mint ezen az óriási kerülő úton.

Mint említettem, hatalmas területet kaptunk, legalább 30-40 település tartozott hozzánk, amit egyedül nem tudtunk ellátni. Már a szemináriumban arra tanítottak minket, hogy vegyük igénybe a hívek munkáját. Kezdetben a Mária Légió lett a legnagyobb segítségünk a lelkipásztori munkában. Minden évben végigjárták az összes családot. A legtöbb helyemen legalább 700 keresztelés volt évente. Segítségünkre voltak az elsőáldozási és bérmlási előkészítésekben is. Ezeknek az embereknek nem volt teológiai végzettségük, mégis jobban át tudták adni a hitet, mint mi, teológiát végzett papok.

Találkozás Szent II. János Pál pápával

Később megjelent a Cursillo is, amely számomra akkor még teljesen ismeretlen volt. Úgy kerültem bele, mint Pilátus a Credóba. A püspökünk egyszer megkeresett minket, hogy Venezuelából jönne egy közösség, akik férfiaknak tartanak előadásokat három napon át. Szerezzünk nekik húsz-harminc embert. Bár fogalmam sem volt az egésztől, püspököm javaslatára én is részt vettem az első Cursillon. Ekkor rájöttem, hogy ez igen nagy segítséget jelentene a missziós munkánkban is.

A Cursillo nem tömegmozgalom: nem hirdetjük meg újságokban, templomokban, hanem egyik ember hívja a másikat. Elsősorban olyanokat, akik hitelesek mások előtt, akik meg tudnak majd újabb és újabb embereket győzni arról, hogy nekik is köztünk, az egyházban van a helyük.

A Cursillo hatékonyságát a misszióban többek között az adta, hogy nem én, a pap tartottam az előadásokat a híveknek. Mert például ha én mondom nekik, hogy nem szabad lopni, azt mondhatták volna: nekem az a dolgom, hogy ezt mondjam. Ha viszont ezt egy közülük való kereskedő, tanító, vagy közalkalmazott mondja, akkor az tanúságtétel, és ennek sokkal nagyobb súlya van. Tóth Tihamér püspök könyveit vettük elő, s

ezek alapján tartották az előadásokat. Négy év alatt kétezer ember jött el Cursillóra, úgy kellett válogatni közülük. A hit így szép lassan terjedt.

Hatvanéves koromban kerültem vissza Magyarországra. Úgy gondoltam, hogy plébániai munkát már nem tudok végezni, mert valószínűleg nem értenek meg az emberek, vagy én nem értem meg őket. Arra jutottam, hogy olyan valamit kell tennem, amit itt még nem ismernek. Elkezdtük hát a Cursillót Magyarországon is, ugyanazokkal a tanításokkal és szisztémával, mint Dél-Amerikában.

Én már akkor számítógéppel dolgoztam, amikor az itthon még nem volt annyira elterjedve. Beindítottam egy tanfolyamot Kőszegen, amire nagyon sokan jelentkeztek. Igazából ez kapcsolatteremtési pont is volt, innen is kerültek ki jelöltek az első Cursillóra.

Először úgy gondoltam, hogy néhány embert elküldünk Ausztriába, de a német nyelvtudás hiánya ezt megakadályozta. Ekkor kerültem kapcsolatba Bordai Jenő atyával, aki a kanadai magyar Cursillót megszervezte. Ő hozott magával hat világit és két atyát, s huszonhat jelölttel tartottuk meg az első magyarországi Cursillót Szombathelyen.

Ezután már az itteni cursillósok tartották meg a hétvégeket, elő-

ször Kőszegen, majd elkezdtünk terjeszkedni az ország különböző vidékein.

Az első Cursillóra meghívtam Nahimi Péter országgyűlési képviselőt, aki magával hozott többeket, így Szabó Tamást is. Ebből a kőszegi Cursillóból indult aztán útjára a Mária Rádió, a győri és a veszprémi Cursillo, a Mária út.

Az elején nagyon sokan nem értettek meg minket, még a püspökök is valamilyen szektafélének gondolták a Cursillót. Úgyhogy annyi ellenpropagandánk volt, hogy a papok közül is sokan ellene voltak. De a Szentlélek segített akkor is...

Ha cikket írok, vagy beszédet állítok össze, azt mindig az imádság segítségével teszem. Az embernek többet kell imádkozni, mint beszélni. Legtöbbet a Szentlélekistenhez imádkozom, hogy legyen segítségemre, mutassa meg, mit tegyek. Azok a dolgok, amiket az életemben előre megterveztem, többnyire nem sikerültek. Amiket viszont sugallatszerűen elfogadtam, azokból csodálatos művek jöttek létre. A Cursillo is így kezdődött...

Czoborczy Bence

(A Gaál Jenő atyáról készült portréfilm megtekinthető a Keresztény Élet Portál videó menüpontja alatt: www.keresztenyelet.hu)

Bamutatkozunk

A káposztásmegyeri csoport

2010-ben elvégeztük feleségemmel a cursillót, és csoport nélkül, magunkra maradtunk az erősen fokoláros közösségünkben. A következő évben jött a templomunk levelező listáján egy levél, amelyben Kinga érdeklődött, hogy van-e a közösségben esetleg még valaki, aki cursillót végzett. Aztán jött Gabi, hogy megy cursillóra, mert a munkahelyén már szinte mindenki cursillos, és a főnökkasszonyától ő is kapott meghívót. Az október 23-i Szentségimádási napon derült ki, hogy a közösségünkben Judit is volt már Tétényben cursillon. Ez már épp elég volt ahhoz, hogy gyorsan alakítsunk is egy kicsoportot. Aztán

beindult az apostolkodási kedvünk. Mára már több mint 20 cursillista van Káposztásmegyeren (akikről tudunk). Nem mindenki jár a csoportunkba. A találkozóinkat kéthetente csütörtökön tartjuk, 5-8 fővel. Szerveztünk már közös filmnézést, kirándulást, kávézást, mézeskalács sütést, ami által szinte teljesen barátrivá vált a csapat. Amikor megkaptuk a felkérést az idejűltreya megrendezésére, egyként állt mindenki a feladat mellé, és nem csak az az 5-8 ember. Nagyon jó volt együtt készülni, szervezkedni, ötletelni, és megélni azt, hogy SZÍNES, POMPÁS A VILÁG!

**De Colores!
Szabó Tibor**

Csoporttalálkozóinkat kéthetente csütörtökön 18:30 órától tartjuk a templomházunk Szent Erzsébet hit-tantermében. Címünk: Szentháromság Plébánia, 1046 Budapest, Tóth Aladár utca 2-4.

II. Budatétényi Ultreya

Káposztásmegyeren

2014. szeptember 6-ra, az ultreyára, ezzel a jelmonddal hívták a szervezők a résztvevőket a Káposztásmegyeri Szentháromság Plébániára:

„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok köztük”

Helyszínre érkezve még volt időm körülnézni, és észrevenni mennyi lelkipásztori tapasztalat tükröződik az épületben. A közösségi térré alakítható szakrális tér, az Oltáriszentség jelenlétében való elcsendesedésre szolgáló külön kápolnával, a kisgyermekesek hangosításával és a miséző oltár felé néző ablakkal ellátott szobája, hogy csak néhányat említsek. Ahogy az első pillanattól érezhetően az ultreyát vendégül látók apraja nagyja fogadott és végig körülvelt bennünket, úgy éreztük magunkat otthon az egész idő alatt.

Udvardy Imre, Isten és a teremtett világ címmel tartotta meg a Hubble képeivel színesített előadását. Az előadást hallgatva, egy sajátos párhuzam fogalmazódott meg bennem. Igen, a csillagászat a maga csodálatos technikájával, tudományos eredményeivel a hozzáértőt és a laikust egyaránt a teremtéshez és Istenhez szálló gondolatok lelki vonzásába emeli. Azokban a napokban Rostás Sándor atyával találkozhattam cursillos testvérek társaságában

Kőszegen a verbita rendházban, és beszélt nekünk a guarani indiánok között Dél-Amerikában teljesített missziójáról. Ült egy törzsfőnökkel egy fatörzsön, és azt mondta neki a főnök: Nézd pai (így szólították az atyát) itt ez a fűszál. Én egy ilyen fűszálat sem tudok alkotni. Sőt, mindent, amit az erdő ad a népemnek csak használunk, de nem tudnánk megalkotni. Nos, ezek a szavak jutottak eszembe az előadást hallgatva. Beszélgetve erről egy testvérem így fogalmazott: Igen, neki az egy fűszálból is megvolt, ami nekünk jó, ha egy Hubble-ből lejön.

A szentmiséről, dr. Székely János püspök úr homíliájából két gondolat: Az ultreya szó jelentése tovább! Ezzel biztatták egymást a zarándokok spanyol nyelven, és nekünk is biztatás, a továbbiakhoz töltekezés az ultreya. A pókról szóló történet ismerős volt a cursilloból, de nem lehet elég-szer hallani, hiszen valamennyiünk élménye, hogy a sokszor már áttekinthetetlen rendszert alkotó szálak közül, melyekre kell különösen ügyelnünk, és nincs az a „rendcsinálás” aminek a jegyében elvághatjuk azokat.

Az ebéd finom falatai, a közös étkezés vidám pillanatai a napsütötte kertben – ha lehet – fokozták, mennyire otthon éreztük magunkat. A kávé, a tea, a sütemények,

a jó ízléssel kialakított pultok grafikáknak és kézműves munkáknak, a sok kedves testvéri üdvözlés még most is a szívemben zsigong, ahogyan visszagondolok. Köszönet a szervezésért!

A tanúságtételekről nem lehet úgy írni, hogy visszaadnák a szavakat azokat a lelki történeteket. Az orgonát is hiába szednénk szét sípjaira – a zenét nem találják meg. Mégis megpróbálom feleleveníteni azt, amint egy házaspár áll az ambónál, és a szeretet olyan hullámai keltek a szavaikból és egymásra függesztett tekinteteikből, hogy a mennyezet felé röpítettek. Vagy a művész belső töprengése arról, hogy miközben a műveivel, mások lelkiségét emeli, aközben vele magával mi is van? (A szavakkal rajzolóban is felmerül ez...) Az orgona hasonlat is egy tanúságtételre reflektál – ki tudja, hányan merítenek erőt, látva ennek az élethelyzetnek a türelemmel való viselését.

Végül a vendéglátóink – talán már a maguk külön örömét is érezve, hiszen a program eddigre tényleg megvalósult – tánccra perdítettek minket. Megvallom, baj lenne, ha azon múlna Skócia jövője, ahogyan én táncolom a táncukat, és a görög táncokkal is inkább Zorba különös öröme utalnék ama bizonyos szép leomlást illetően. Mégis valahogyan találkoztak lábaim – helyenként – a ritmussal, de a fontos, hogy mi találkoztunk egymással és egymásban Krisztussal.

De Colores!
Hargitai László

